

γουννοφόρετος επίθ. Ποντ. (Κερκασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γουννοφορῶ.

Γουννοφορεμένος, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθα καὶ συνών.

γουννοφόρος επίθ. Πόντ. (Κερκασ.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. γουννοφορῶ.

- 1) Γουννοφορεμένος, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθα καὶ συνών.
- 2) Ὁ πλούσιος : Ἀούτοι γουννοφόροι εἶναι.

γουννικάρω ἀμαρτ. γουνδικάρω Ζάκ. γουνδονκάρω Ζάκ. γουνδονκάρω Ζάκ.

Ἐκ τοῦ ἱταλ. *guidicare*.

- 1) Σκέπτομαι, κρίνω. β) Νομίζω. 2) Συνομιλῶ.

γούνωμα τό, Α. Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Βιζ. Σαρεκκλ.) — Π. Παπαχριστοδ., Χαμέν. Κόσμ., 24 Θρακ. Ἡθογραφ. 3, 34 καὶ 4, 29 — Ἡμερήσ. Τύπ. 25 Δεκ. 1929, σ. 5. — Λεξ. Περίδ. Αἰν. Βυζ. Μ. Ἐγκυκλ. Βλαστ. 350 Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γουνῶνω.

- 1) Γούνα 2, τὸ ὅπ. βλ., Θράκ. (Ἀδριανούπ. Βιζ. Σαρεκκλ.) — Π. Παπαχριστοδ., Θρακ. Ἡθογραφ. 3, 34 — Ἡμερήσ. Τύπ., ἐνθ' ἄν. : Τοῦ π' τσι τ' κουνναβιοῦ γούνωμα νὰ τοὺν κάνουνι Βιζ. Ὁ γερο - Μπουντουόρης ἀλλαγμένος 'ς τὰ καλὰ του — τὴ γούνα του τὴν τσόχινη μὲ τὸ πλατύγυρο γούνωμα Π. Παπαχριστοδ., ἐνθ' ἄν. Γούνα γουνωμένη ἀπὸ μέσα μὲ τετράπαχα γουνῶματα Ἡμερήσ. Τύπ., ἐνθ' ἄν. 2) Γούνα 3 Α. Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) — Π. Παπαχριστοδ., Θρακ. Ἡθογραφ. 4, 29 : ...ἡ κυρὰ Μαγ' γὼ ντυμένη 'ς τὰ γουνῶματα καὶ τὰ μεταξωτὰ μισοφούστανα Π. Παπαχριστοδ., ἐνθ' ἄν. 3) Ἡ τοποθέτησις τεμαχίων γούνας ἐπὶ φορέματος Π. Παπαχριστοδ., Χαμέν. Κόσμ. 24 — Λεξ. Περίδ. Αἰν. Βυζ. Μ. Ἐγκυκλ. Βλαστ., ἐνθ' ἄν. Δημητρ. : Ἐνας γουνναῖς, ποὺ δούλευε 'ς τὰ γουνῶματα, τὰ κέρδητά του τὰ τόκιζε 'ς τὰ σίγουρα Π. Παπαχριστοδ., ἐνθ' ἄν.

γουνῶνω ἄνδρ. — Π. Παπαχριστοδ., Χαμέν. Κόσμ. 29 Χριστούγ. Θράκ., 29 — Ἡμερήσ. Τύπ. 25 Δεκ. 1929, σ. 5 — Λεξ. Πόππλετ. Περίδ. Αἰν. Βυζ. Μπριγκ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. γουνῶνον Α. Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Θράκ. (Βιζ. Σαρεκκλ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) ; ουνῶνω' μα Τσακων. (Χαβουτσ.) Μετοχ. γουνουμένους Ἡπ. (Κουκούλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γούνα.

- 1) Ἐπενδύω ἢ διακοσμῶ ἐνδύματα διὰ γούνας ἐνθ' ἄν. : Ἐγούνωσα τὸ φόρεμά μ' μὲ ἀλεποῦ Θράκ. (Σαρεκκλ.) Ὁ ἄλλος ἔφαινε, ὁ ἄλλος γούωνε Θράκ. (Βιζ.) Μία γούνα ἀπὸ ἀμπὰ σφιχτοφαμένο καὶ γουνωμένη ἀπὸ μέσα μὲ παχιά τετράπαχα γουνῶματα Π. Παπαχριστοδ., Χαμέν. Κόσμ., 29 Ἐνα γουνωμένο παλτὸ Π. Παπαχριστοδ., Χριστούγ. Θράκ., 29. β) Μέσ., περιβάλλομαι γούναν Θράκ. (Φιλιπούπ.) 2) Μεταφ., κτυπῶ, δέρνω Τσακων. (Χαβουτσ.) : Μὰ τ' γουνῶσω (θὰ σὲ δείρω).

γουνωτικό τό, ἀμαρτ. γουνουτ'κό Θεσσ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. γουνωτῆς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ικόν.

Ἡ ἀμοιβὴ διὰ τὴν ἐπένδυσιν φορέματος διὰ γούνας.

γουνταχλαεύω Πόντ. (Χαλδ.) γουνταχλαύω Πόντ. (Σεμέν.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *k o n t a k l a m a k* = περιτυλίγω.

Σπαργανώνω, φασκιώνω βρέφος ἐνθ' ἄν. : Ἐγουνταχλάεψα τὸ μωρὸν Πόντ. (Χαλδ.)

γουνπατάκι τό, Ἡπ. Πελοπ. (Ἄρν. Κόκκιν.) γουνπατάξ' Στερελλ. (Ναύπακτ. Σπάρτ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γούπατος καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -άκι.

Μικρὰ κοίλη ἔκτασις ἐνθ' ἄν. : Ἐρχεται γουνπατάκι (εἶναι ὀλίγον κοῖλον τὸ μέρος) Πελοπ. (Κόκκιν.) Ἡδρα ἓνα γουνπατάξ' π' ἀπουγώνιαζι λιγάξ' κί γλύτουνσα Στερελλ. (Σπάρτ.)

Ἡ λ. ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γουνπατάκια Στερελλ. (Αἰτωλ.)

γούπατος ἐπίθ. Ἡπ. (Πάργ.) Κεφαλλ. Πελοπ. (Μάν. Ξεχώρ.) Στερελλ. (Σπάρτ.) γούπατος ὁ, Ἡπ. Θεσσ. Πελοπ. (Κίτ. Μάν.) — Κ. Κρυστάλλ., Ἔργα, 42 — Λεξ. Αἰν. Βλαστ. 371 γούπατους Μακεδ. (Καταφύγ.) Σάμ. Σκόπ. γούπατους Ἡπ. (Πάργ.) ούπατους Ἡπ. (Πάργ.) γούπατο τό, πολλαχ. γούπατον πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. γούπατε Τσακων. γούπετο Ἡπ. (Κόνιτσ.) γούβατο Ι. Θωμόπ., Πελασγ., 136 γούπαντον Στερελλ. (Ἀράχ.) βούπατο Πελοπ. (Γέρμ.) γούσπατο Εὔβ. (Βρύς.) ούπατο Ἰθάκ.

Κατὰ Μ. Φιλήνταν εἰς Ν. Ἐστίαν 5 (1931) 377 ἐκ συμφυρμού τῶν οὐσ. γούβα καὶ πάτος > γούπατος > γούπατο τό.

Α) Ἐπιθετικ., ἐπὶ τόπου, ὁ εὐρισκόμενος εἰς κοίλωμα, κοῖλος Ἡπ. (Πάργ.) Κεφαλλ. Πελοπ. (Μάν. Ξεχώρ.) Στερελλ. (Σπάρτ.) : Ἐναι γούπατος τόπος, δὲ φυσᾷ καθόλου ἀέρας Μάν. Εἶν' γούπατον χουράφ' κί κρατάει τοῦ νηρὸ Σπάρτ. Ὅλες οἱ ἐλίτσες μου ἦτανε σὲ γούπατα μέρη, γι' αὐτὸ σωθήκανε ἀπὸ τὸν ἀέρα Ξεχώρ.

Β) Τὸ ἀρσ. καὶ οὐδ. ὡς οὐσ. 1) Μέρος κοῖλον, τόπος ἐν γένει χαμηλότερος τοῦ πέριξ ἐδάφους, κοιλὰς πολλαχ. καὶ Τσακων. : Ἀπ' αὐτοῦ τοῦ καλύβ' δὲ βλέπεις τίποντα, εἶμι μέσ' 'ς τοῦ γούπατον Στερελλ. (Λεπεν.) Τὸ σπὶτ' εἶναι 'ς τὸ γούπατο καὶ δὲ γλέπω οὐτ' οὐρανὸ Πελοπ. (Δίβρ.) Τὸ μονλάρι μου ἦταν σὲ γούπατο τσαὶ δὲν τὸ εἶδα Πελοπ. (Γελίν.) Τὸ μέρος ἔχει καὶ τὸ καλοκαίρι νερό, γιὰτὶ εἶναι γούπατο Θήρ. Ἐπισαν τὰ πρόβατα 'ς τοῦ γούπατον Θεσσ. (Ἀργιθ.) Ἐρχεται σὰ γούπατο τ' ἀμπέλι κί ἀργοῦν νὰ γενοῦνε τὰ σταφύλια Εὔβ. (Μετόχ.) Σᾶς ἀγνάντιβα ἀπουδῶ κί σᾶς ἔχασα τότε ποὺ πέσατε μέσα 'ς τοῦ γούπατον Στερελλ. (Παλαιοχ.) Δὲν κάθομαι ἐδῶ, γιὰτ' εἶναι γούπατος' θ' ἀνέβω παραπάνω Ἡπ. Πῆγι μέσ' 'ς τοῦ γούπατον κί κρύφτ'κι Στερελλ. (Ἀράχ.) Ἐνι γούπατε τὸ μέρι τῶ' ἐνι ποῖα κάψα (εἶναι γούπατο τὸ μέρος καὶ κάνει ζέστη) Τσακων. Ἐπείρκα τῶαὶ τὸ γούπατε σάτσι (ἔσπειρα καὶ τὸ γούπατο φέτος) αὐτόθ. Ἐκοιμήθηκαν 'ς τοῦ βουνοῦ τὸ διάσελλο καὶ 'ς τὸ γούπατο κατακαμπῆς Α. Καρκαβίτσ., Ζητιᾶν., 46. Λάλας τὴ φλογέρα μέσα 'ς ἓνα γούπατο Χ. Χρηστοβασ., Διηγ. στάνης, 42. Οἱ κλέφτες ὅλοι ὀρθοὶ μὲ τίς πλάτες γυριστὲς κατὰ τὸν ἥλιο ποὺ ῥοιχνε τ' ἀντίφλογό του κᾶτον μέσ' 'ς τὸ γούπατο Γ. Βλαχογιάνν., Τὰ παληκάρι., 9. Τὸ λιβάδι εἶναι γούπατο κ' ἓνα γύρο ράχες Δ. Λουκοπ., Ποιμην. Ρούμελ., 57. || Ποίημ.

Αὐτὴν τὴν ὥρα οἱ πιστικοὶ τὰ πρόβατα σκαορίζουν' βόσκουν αὐτὰ μὲ τὴ δροσιὰ καὶ μὲ τὸ κρύο τῆς νύχτας σὲ γούπατον, σὲ λαγκαδιὰ καὶ 'ς ὄχτους ἀπλωμένα Κ. Κρυστάλλ., Ἔργα 2, 42. 2) Μέρος ὑπὲρνεμον Ἡπ. Στερελλ. (Γραν.) κ.ά. : Κάτσι 'ς τοῦ γούπατον νὰ μὴ κρυώσ'ς Γραν. 3) Στενὴ χαράδρα σχηματισθεῖσα ἐκ τῆς ροῆς τῶν ὑ-

